

SIMONE FOEKENS

*Glinster
zwart*

ROMAN

Simone Foekens

Glinsterzwart

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

Met een krampachtige glimlach om haar mond zwaait ze Olaf en Sonja uit. Het knalrode Smartje met Olaf aan het stuur toertert een keer voordat het de hoek om gaat en uit het zicht verdwijnt. Meteen is ook Helga's glimlach verdwenen. Langzaam doet ze het tuinhekje dicht en met hangende schouders stapt ze het huis in. De voordeur doet ze gelijk op het nachtslot. Piet hangt vast al met een pilsje in de hand voor de televisie.

In de gang blèrt het geluid van de tv haar tegemoet. Een verbogen kroonkurk en de opener op het aanrecht bevestigen het pilsje. Verdrietig begint ze de tafel af te ruimen.

'*Happy birthday*, Helga,' mompelt ze zachtjes. Met een stapel borden in haar handen staart ze naar buiten.

Vijfenvestig jaar is ze geworden. Piet en de kinderen vonden dat dat best groots gevierd mocht worden. Eerst had Helga het afgewimpeld. Ze had absoluut geen behoefte aan opgeklopt verjaardagsgedoe, waar ze zelf niets aan zou hebben omdat ze haar benen uit haar lijf zou moeten rennen om het alle gasten naar de zin te maken. Maar Piet had haar overtuigd. Ze zouden overdag gezellig op stap gaan met het gezin en 's avonds lekker eten, en verder geen gedoe met familie en andere visites.

Helga zet hoofdschuddend de borden in de vaatwasser. Hoe heeft ze zo naïef kunnen zijn? Toegegeven, ze hebben heerlijk gewandeld vanmiddag. De koffie met gebak in restaurant De Eekhoorn was ook uitstekend. Maar dat vond Piet natuurlijk al wel weer geregeld genoeg. Eergisteren drong pas tot haar door dat er van haar een heerlijk diner verwacht werd 's avonds, terwijl zij ervan uitging dat ze mee uit eten genomen zou worden door Piet en de kinderen. Dat ze haar op haar verjaardag alles uit handen zouden nemen. Toen was de lol er al af!

En het is precies gegaan zoals ze verwachtte: alles moest ze vandaag alleen doen. Eerst thuis de koffie regelen met taart en later een broodje erbij, wat lekkers meenemen voor onderweg,

het diner en nu afruimen. Zelfs voor een cadeautje hebben ze niet veel moeite gedaan. Sonja had een kant-en-klare cadeauverpakking met doucheegel en dat soort dingen van de drogist, Olaf gaf een boekenbon en Piet zei gemakzuchtig dat ze zichzelf maar wat leuks cadeau moest doen...

Voorzichtig tipt Helga met haar mouw een traan weg. Ze is blij dat ze zich er zo makkelijk van afgemaakt heeft. Een pan tomatensoep was met behulp van een paar pakjes zo gemaakt. Wat verse ingrediënten erbij en klaar was de homemade tomatensoep. Hetzelfde gold voor de huzarensalade. Kant-en-klaar gekocht, maar mooi gepresenteerd op een schaal, gearneerd met ei, tomaat, komkommer en paprika. Verder verschillende soorten stokbrood, kruidenboter en Franse kaasjes. Het toetje was net zo simpel. En lekker! Ze is dol op tiramisu. Leuke schaaltes doen wonderen, bedenkt ze. Uiteraard werd de tiramisu gevolgd door koffie met een likeurtje en een schaalte Wilhelminapepermunt voor de frisse nasmaak. Zodra Sonja de koffie ophad, kondigde ze aan dat het 'hoog tijd was om ervandoor te gaan', wat voor Olaf het sein was om ook zijn spullen te pakken en te vertrekken, zodat hij Sonja op het station kon afzetten met zijn Smartje. Bedankt, mam, voor het in recordtempo wassen en strijken van onze kleren en ons beddengoed, denkt Helga sarcastisch.

Ze schrikt als Piet de keuken binnenkomt. Uit de koelkast haalt hij het volgende pilsje. Nonchalant slaat hij zijn arm om Helga heen. Ze probeert niet te laten merken dat ze griezelt van zijn drankadem.

'Zo, en heeft mijn wijfie genoten van haar verjaardag?'

'Nou!' zegt Helga. Ze hoort zelf hoe sarcastisch het klinkt, maar Piet merkt het blijkbaar niet.

'Mooi zo,' reageert hij, terwijl hij de dop van het bierflesje wipt en het achteloos op het aanrecht laat liggen. Na een klapje op haar achterwerk verdwijnt hij weer naar de kamer.

Helga staart hem verbijsterd na. Alsof ze haar de hele dag

verwend en in de watten gelegd hebben! Met een vinnig gebaar smijt ze het bierdopje in de afvalbak en met het vaatdoekje veegt ze het aanrecht schoon. Ze rilt van een kou die diep in haar binnenste zit. Vlug maakt ze twee kopjes koffie, koekje erbij. O nee, Piet zit al aan het bier, dan wil hij geen koffie meer. Even aarzelt ze, dan kiepert ze één kopje leeg in de gootsteen. Eigenlijk heeft ze zelf ook niet zo veel zin meer in koffie. Toch neemt ze het kopje mee naar de kamer. Ze nestelt zich in haar hoekje van de bank, haar boek legt ze op de leuning. Heerlijk, rust!

‘Ik lust ook nog wel een pilsje!’ verbreekt Piets stem meteen die rust. Hij klokt de laatste slok uit het flesje waar hij nog mee bezig is en zet het met een klap op tafel.

‘Je weet waar ze staan.’ Het klinkt kattiger dan ze bedoelde. Ze zucht. Dat wordt zijn derde al, denkt ze zorgelijk.

‘Dus je pakt alleen drinken voor jezelf?’ zegt Piet verwonderd.

‘Jij niet dan?’ wil Helga zeggen, maar ze doet het niet. Zoals gewoonlijk slikt ze haar opmerking in. Ze staat traag op en haalt een nieuw flesje voor Piet. Van haar koffie proeft ze niets, het had net zo goed slootwater kunnen zijn.

De kamer benauwt haar ineens. Met een ruk staat ze op. ‘Ik ga in bad.’

Piet geeft geen antwoord.

Een kwartiertje later ligt Helga met haar boek in een heet bad. Royaal heeft ze een flinke scheut van haar favoriete rustgevende badolie aan het badwater toegevoegd. Langzaam voelt ze zich kalmer worden.

Na een uurtje stapt ze opgewarmd en loom uit het afgekoelde water. Met een warme, rulle badjas om zich heen geslagen loopt ze naar beneden, maar halverwege de trap ziet ze al dat de huiskamer donker is. Ze draait zich een halve slag om en ziet dat ook onder de slaapkamerdeur geen licht meer vandaan komt.

Ze zucht weer. Het lome gevoel is alweer weg. Zelfs op haar verjaardag gaat Piet gewoon naar bed zonder haar zelfs maar welterusten te zeggen, terwijl hij heus wel weet dat ze de badkamerdeur niet op slot doet als de kinderen niet thuis zijn. Even staat ze in dubio, dan haalt ze haar schouders op en loopt verder naar beneden. In de keuken maakt ze een kop thee klaar en ze roert een lepeltje honing door het hete vocht. Lekkere trek heeft ze eigenlijk ook wel. Achter uit de koelkast haalt ze het laatste puntje appeltaart tevoorschijn en spuit er een royale toef slagroom op. Genietend ruikt ze aan de appeltaart. In de kamer knipt ze een schemerlampje aan. Het gezellige schijnsel onthult de bierflesjes die nonchalant op en onder het ovale salontafeltje staan. Schoenen steken er half onder vandaan. Helga perst haar lippen op elkaar en brengt de lege flesjes naar de keuken. Het zijn er maar liefst vijf! Piets schoenen schopt ze venijnig onder de tafel uit het zicht, dan krult ze zich op op de bank. Bij de bladwijzer opent ze haar boek en langzaam prikt ze met het taartvorkje in de appelpunt. Mmm, lekker!

De warme thee doet haar goed, en na een uurtje zoekt Helga haar bed op. Piet ligt met zijn armen wijduit te ronken. Luid snurkend haalt hij adem. Wanneer ze in bed stapt, draait hij zich om. Gelukkig is het snurken nu minder. Ze is zo moe dat ze ondanks het vervelende geluid toch snel in slaap valt.

De zondag zeurt volgens vaste gewoonten voorbij. Een zachtgekookt eitje bij het ontbijt, naar de kerk, een extra lekkere koek bij de koffie, soep met brood tussen de middag, gevolgd door een dutje op de bank, een kopje thee, een chocolaatje bij het tweede kopje, nog een keer naar de kerk. 's Avonds broodjes, deze keer aangevuld met het restant van de huzarensalade van gisteren, om acht uur koffie, een uurtje later nog een afzakertje en dan op tijd naar bed, want morgen moet er weer gewerkt worden. Alsof dat het enige belangrijke in het leven is. Ach, ze weet niet beter, zo gaat het sinds jaar en dag, en nu de

kinderen de deur uit zijn en lang niet meer elk weekend thuiskomen, brengen zij ook geen afwisseling meer in het schema door vrienden mee te nemen. Op zich vindt ze deze routine wel prettig. Relaxed heeft ze haar boek uitgelezen, maar een beetje saai is het wel.

Hoewel de maandag een veel actievere dag is, is het Helga's minst favoriete dag van de week. Zodra ze Piet heeft uitgezwaaid, gaat ze hard aan de slag. De wasmachine draait op volle toeren, ook de droger doet zijn best. Ze is ijverig in de weer met stofdoeken en schoonmaakmiddelen. Aan het eind van de ochtend doet ze boodschappen voor de hele week. In de loop van de middag wordt de strijkplank uitgekapt. Terwijl het eten opstaat, vent Helga de was uit, zoals ze dat zelf noemt. Nette stapeltjes schoon goed verdwijnen in de kasten. Elke week weer geeft het haar een goed gevoel als ze in één dag vrijwel het hele huishouden gedaan heeft voor Piet thuiskomt.

Bijna op een holletje brengt ze de lege wasmanden naar de zolder, waar de wasmachine staat. 'Hoera! Klaar! Morgen een vrije dag verdiend, meid!'

Zachtjes neuriënd loopt ze naar beneden. Even in de aardappels prikken, ze zijn bijna gaar. De tafel dekken met een schoon tafelkleed. Glaasje water bij de borden. Yoghurt in de doorde-weekse schaaltes. Ze hevelt een paar aardappelen uit de pan over in een bakje. Morgen bakt ze ze op. De twee gehaktballetjes uit de braadpan gaan ook in een bakje, de slavinkjes mogen blijven liggen. Ze kijkt rond; alles is in orde. Mooi zo!

Bladerend door de nieuwe *Allerhande* die ze vanochtend heeft meegenomen uit de Albert Heijn wacht ze op Piet. Om kwart over zes draait de auto de straat in. Hèhè. Helga loopt naar de keuken. Piet zoent haar terwijl ze de aardappelen afgiet, bijna stroomt het dampende water over haar handen, maar Piet merkt het niet. Aan tafel vraagt hij of er nog nieuws is.

'Ik sprak vanochtend in de winkel met Jenny Pronk. Het gaat met Joost helemaal niet...'

‘Ah, mooi zo,’ valt Piet haar in de rede. ‘Die manager van personeelszaken...’ begint hij zijn eigen verhaal.

Helga schudt zachtjes haar hoofd. Piet heeft haar niet uit laten praten en hij merkt het niet eens, terwijl het over een gezin gaat uit zijn ouderlingenwijk. Denkt hij nou echt dat ze vol belangstelling luistert naar de gedetailleerde verhalen over mensen die ze niet eens kent? Blijkbaar wel, want de hele maaltijd blijft hij vertellen over haar totaal onbekende collega’s. De clou van de verhalen is steeds dezelfde: zij bakken er niets van en hij, Piet Hofstede, is zo goed! Zonder hem zou het hele bedrijf op zijn gat liggen.

De volgende ochtend zwaait Helga met een opgewekte glimlach haar man uit, maar zodra de auto uit het zicht verdwenen is, verwisselt ze haar nette bloesje voor een warm truitje en draait ze haar haar in een stevige knot. Vlug vult ze een flinke schoudertas met onmisbare dingen. Nog geen halfuur nadat ze Piet uitgezwaaid heeft, zit ze op de fiets. Twintig minuten later loopt ze over het strand. Eerst een flink stuk tegen de wind in met haar handen diep in haar zakken. De wind is fris en ze geniet met volle teugen. De lucht is bewolkt en grote troepen meeuwen vliegen krijsend rond. Ze stapt stevig door, terwijl ze zich concentreert op haar omgeving. Vandaag is haar dag. Reken maar dat ze haar verjaardag in haar eentje nog eens dunnetjes overdoet! Als haar man en kinderen haar niet eens één dag in het jaar kunnen verwennen, dan doet ze het gewoon zelf.

Abrupt staat Helga stil als de zon ineens door het wolkendek breekt en het strand en de zee vóór haar in een fel, maar vriendelijk licht zet. Mooi! O God, denkt ze, hoe kan dat? Zoiets moois in deze verrotte wereld? Ze zucht als er weer een wolk voor de zon schuift, het klinkt haast als een snik. Ze huivert. Het is meteen voelbaar kouder, of is dat verbeelding?

Je zou zo’n moment van verstilde eerbied moeten kunnen vasthouden!

Helga draait zich om en loopt diep in gedachten terug. Hoelang is het geleden dat zij en Piet hier voor het eerst liepen? Achttien was ze toen haar ouders bij een verkeersongeluk om het leven kwamen. Zelf woonde ze net op kamers en was ze amper begonnen aan een studie voor bibliothecaresse. Samen met een goede vriend van haar vader had ze alles omtrent de begrafenis en de erfenis afgehandeld. Zodra er niets meer te regelen viel, was het contact verwaterd. Eerst kwam er elk jaar nog een kerstkaartje, maar op een gegeven moment hield dat ook op. Familie om op terug te vallen, was er niet geweest. Ze voelde zich ontredderd. Haar ouders hadden heel veel van haar gehouden en haar beschermd opgevoed. Ze hadden haar gestimuleerd in al haar hobby's en bezigheden en altijd alles voor haar geregeld. De tijd na het ongeluk was een zwart gat van verdriet en radeloosheid. Ineens moest ze in korte tijd heel veel belangrijke beslissingen nemen, terwijl ze voorheen nog niet eens haar kleren alleen kocht.

Wat was ze blij en dankbaar geweest dat ze in die tijd Piet ontmoette op de Bijbelstudievereniging van de kerk waar ze zich bij aangesloten had. Ze had zich meteen aangetrokken gevoeld tot de rust die hij uitstraalde. Nooit leek hij haast te hebben en altijd had hij alle tijd voor haar. Bijna elke avond kwam hij buurten, want hij zat toch maar alleen op zijn kamer, en al snel kookte ze elke dag voor twee en at Piet een hapje mee. 'Maak je niet druk,' zei hij altijd. 'Doe wat je gevoel je ingeeft.' En ach, dan ging er weer een aantal dozen met achteraf soms toch wel dierbare herinneringen de container in. In snel tempo leerde ze beslissingen te nemen. Het feit dat hij alles goedvond wat ze deed, ervoer ze toen als steunend. Nu ziet ze het als tekenend voor de passieve man die hij in feite is. Ze gingen geregeld naar het strand. Uren hebben ze daar gelopen. Vrijwel zonder te praten. Ach, Piet is nooit een man van veel woorden geweest. Vaak moet ze uit zijn daden begrijpen wat hij wil en wat hij bedoelt. Tussen de regels door lezen, noemt ze

het. In het begin vond ze dat niet erg; zo was Piet. Maar ja, spot Helga met zichzelf, de taal der liefde heeft maar weinig woorden nodig. Romantisch vond ze het ook nog, herinnert ze zich. Hoe ze 's avonds zwijgend de zon in de zee zagen zakken – ze probeerden het zo plat mogelijk te zeggen – en in het donker steeds dichters naast elkaar gingen lopen tot het moment dat Piet haar hand pakte. Vanaf toen wandelden ze altijd hand in hand en hadden ze verkering, hoewel hij het haar nooit zo officieel gevraagd heeft. Het duurde nog weken voordat Piet haar zoende. Eerst een voorzichtig afscheidskusje op haar wang als hij haar thuisbracht, later werd het een echte zoen.

Vrij snel zijn ze toen getrouwd. Waarom zouden ze wachten? Helga's studie wilde niet vlotten, en ze besloot te gaan werken en door middel van interne cursussen hogerop te komen bij het administratiekantoor waar ze terechtkwam. Familie was er niet, en Piet zorgde niet goed voor zichzelf op zijn kamer. Naar zijn ouders die in Zuid-Limburg woonden, ging hij maar zelden. Ontbijten deed hij vaak met koeken, en een zak chips was zijn diner als zij niet voor hem kookte. Ach, toen dacht ze nog dat dat onvolwassenheid was; het zou wel beter worden als ze getrouwd waren. Zeiden ze niet dat meisjes sneller zelfstandig werden dan jongens? Het leek zo logisch om te trouwen.

Met een zucht staat ze stil. Ze heeft het idee dat ze aan het zuchten blijft. Nee, verbeterd was het niet. Zij moest alles regelen, beslissen en uitvoeren, ook na hun trouwen. Vaardigheden die ze zich noodgedwongen verrassend snel eigen maakte. De enkele keer dat Piet alleen moest eten als ze moest overwerken of een feestje van haar werk had, was het hem nog te veel moeite om de maaltijd op te warmen die ze in de koelkast klaargezet had. Soms at hij alleen het vlees op, koud, en liet hij de rest staan om daarna de voorraadkast te plunderen.

Verschrikt stapt Helga achteruit als een brutale golf een stuk verder het strand op rolt dan zijn voorgangers. Als de golf zich terugtrekt, laat hij een spoor van schelpjes op het strand achter.

Tussen alle kleine schelpjes ligt één grotere, zwarte schelp. Ze raapt hem op en spoelt hem schoon in een poeltje achtergebleven zeewater. Ondanks de grootte is de schelp nog helemaal gaaf. Helga droogt de schelp af met een gescheurd papieren zakdoekje dat al sinds tijden in haar jaszak zit. De schelp heeft een egale diepzwarte kleur. Mooi, maar somber. Net als mijn leven, denkt ze. Vanbuiten lijkt het zo mooi. Een pas afgestudeerde zoon die al werk heeft, een studerende dochter, een man met een goede baan, een mooi huis. Wat wil ze nog meer? Maar ondertussen kost het haar alle moeite om emotioneel het hoofd boven water te houden. Voorzichtig vouwt ze het vochtige papieren zakdoekje om de schelp heen en stopt het pakketje in haar tas.

Zo, nu heb ik weer genoeg gepiekerd, denkt ze dan flink. Ze haalt diep adem, en terwijl ze uitblaast gaat ze rechtop staan. Hoofd omhoog, schouders naar achteren. Bewust kijkt ze om zich heen om de schoonheid van zee, strand en duinen op zich te laten inwerken. Of het een methode is waar psychologen achter staan weet ze niet, maar het helpt haar altijd, en daar gaat het om.

Op haar gemakje wandelt ze terug naar haar fiets. Vervelende gedachten geeft ze geen kans meer. Haar fiets staat bij een restaurantje dat heel idyllisch aan de duinrand is gelegen. De zon komt weer door, en als Helga naar de lucht kijkt, is het wolkendek vrijwel verdwenen en kan de zon bijna ongehinderd schijnen.

Het is precies elf uur als ze bij het restaurantje aankomt. De eigenaar is bezig de tafels en stoelen op het terras af te nemen.

‘Goedemorgen, dame,’ roept hij vrolijk. ‘U komt natuurlijk op de verse koffie af! Lekker buiten zitten zeker? Kijk eens, dit tafeltje is al schoon en u zit hier heerlijk in de zon en uit de wind!’

Glimlachend wenst Helga de man ook een goedemorgen. Wat een spraakwaterval is deze man! Maar hij heeft wel gelijk:

het tafeltje dat hij haar wijst, staat op een goed beschut plekje in de zon. Ze knoopt haar jas los, het aprilzonnetje is heerlijk. Binnen enkele ogenblikken ligt er een vrolijk gestreept kleedje op de tafel met daarop een klein bakje viooltjes, en heeft ze het menu in handen. Haar ogen glijden over de kaart. Warme appel-punt met slagroom en vanille-ijs, diverse soorten gebak...

‘Heeft u ook hazelnootgebak?’

‘Jazeker, kraakvers, net geleverd!’

‘Doet u dan maar een cappuccino en een hazelnootgebakje.’

‘Prima, komt voor de bakker.’ De man tikt tegen een denkbeeldige pet en verdwijnt naar binnen. Helga kijkt naar een paar vlinders die dansen in de zon. Weer een moment om vast te houden. Ze zou een fototoestel bij zich moeten hebben! Dan zou ze kunnen proberen tenminste iets van die tere, kostbare momenten te bewaren.

Genietend drinkt ze haar cappuccino. Precies de juiste temperatuur, precies sterk genoeg, en het gebakje is werkelijk kraakvers. Met haar wijsvinger tipt ze de laatste kruimeltjes van het schoteltje. Dat smaakte! Haar ogen volgen twee koolwitjes die hun eigen dans uitvoeren. Licht, zwevend, makkelijk. Zo mooi! Zo zou zij ook willen leven. Ze zou willen wegdenken en nooit meer terug willen komen!

Nooit meer. Ze schrikt er even van als ze dat denkt. Maar ach, wat laat ze eigenlijk achter? Zijn er hier mensen die om haar geven? Echt om haar geven? Nee toch zeker? Piet, met zijn egocentrische inslag en depressieve gevoelens, geeft weinig om haar als persoon, daar is ze van overtuigd. Natuurlijk profiteert hij ervan dat het huis aan kant is, de was schoon in de kast ligt en zijn kostje gekookt is. Terwijl een warm vrouwenlichaam in bed toch ook niet verkeerd is. Maar ze maakt zich geen illusies meer; het gaat bij Piet niet om haar, het gaat om wat ze vertegenwoordigt. Verzorging en seks. Ze rilt. En de kinderen? Sonja aardt erg naar haar vader en leeft alleen voor zichzelf. Dat ze regelmatig een weekend naar huis komt, is puur praktisch voor

de was en het geld dat ze uitspaart voor eten. Olaf was als kind veel gevoeliger en meelevender dan Sonja, maar ook hij kijkt niet veel verder meer dan zichzelf. Nu hij een baan als scheikundeleraar op een middelbare school heeft in het oosten van het land, komt hij nog maar zelden thuis, en als hij thuiskomt, is het vaak ook nog met een bult was, want hij woont nog steeds op zijn studentenkamer. Er is in het studentenhuis wel een wasmachine, maar de was moeten ze op hun eigen kamer drogen, en dat is verre van ideaal. En eigenlijk heeft ze er nog begrip voor ook, zolang hij in het studentenhuis woont. Familie heeft ze dus niet en vriendinnen ook al niet. O ja, wel gehad, maar uiteindelijk liepen die vriendschappen altijd stuk op het feit dat haar vriendinnen haar aanraadden te scheiden vanwege het aparte gedrag van Piet. Vraag haar niet waarom, maar op de een of andere manier kan Helga niet tot scheiden komen. Haar trouwbelofte weegt te zwaar. Maar of het de goede keus is geweest? 'Ik zou het niet durven zeggen,' mompelt ze.

De restauranteigenaar, die net langsloopt, draait zich om en vraagt: 'Pardon, wat zei u, mevrouw?'

Razendsnel zet Helga haar gedachten om en glimlachend vraagt ze: 'Mag ik nog zo'n kopje heerlijke cappuccino van u?'

'Natuurlijk. Komt eraan.'

Even later vouwt ze haar handen om het warme kopje. De koolwitjes zijn verdwenen. Hun vederlichte dans bestaat alleen nog maar in haar herinnering. Stel je voor dat ze dat vast had kunnen leggen op een foto! Iets vasthouden van de mooie dingen die het leven toch ook te bieden heeft.

Haar daadkracht neemt de regie over. Resoluut haalt ze een tientje uit haar portemonnee als ze haar kopje leeg heeft en ze legt het geld onder het schoteltje, zodat het niet wegwaaien kan. Doelbewust fietst ze naar de stad. Haar fiets laat ze in de bewaakte stalling achter. Al lopend voelt ze in het geheime vakje van haar tas. Een ritsvak achter een ritsvak. Daarin zit een klein portemonneetje. Het is gevuld met jarenlang zorgvuldig

opgespaarde restjes huishoudgeld. Kleingeld wisselde ze om voor briefjes. Het is haar reserve. Haar spaarpotje. Nu gaat ze het aanspreken.

Ze hoeft niet te tellen hoeveel geld erin zit. Ze weet het precies. En daar gaat ze een mooie fotocamera voor kopen! Ze weet niet eens zeker of hun camera wel thuis ligt, het zou best kunnen dat Sonja die ingepikt heeft. Maakt niet uit, denkt Helga. Het is toch maar een ouwetje, uit het begin van het digitale tijdperk. Drie megapixels of zo, traag en met weinig extra functies.

In een fotospeciaalzaak laat Helga zich op de hoogte brengen van de mogelijkheden van de huidige camera's en de diverse prijsklassen. Ze noteert de merken en types die haar aanspreken in haar agenda.

'Bedankt voor uw informatie! Ik moet er nog even over denken,' zegt Helga vriendelijk. Twee minuten later duwt ze de deur open van de volgende fotospeciaalzaak. Daar vertellen ze haar vrijwel hetzelfde als in de eerste winkel. Ook nu noteert Helga de namen van de toestellen die in aanmerking komen. In de grote stadsbibliotheek bekijkt ze op internet de reviews. Er blijven twee toestellen over. Prijsvergelijking leert dat een van de toestellen in het nabijgelegen warenhuis in de aanbieding is. Ze weet genoeg en logt uit. In het warenhuis schaft ze behalve de desbetreffende camera ook twee geheugenkaartjes aan. In een opwelling vraagt ze de verkoper het in te pakken. Had Piet toen hij haar feliciteerde niet gezegd dat ze zelf maar een cadeautje uit moest zoeken? Och, dat had hij de afgelopen jaren steeds gezegd. Nooit had ze het gedaan, maar nu doet ze het wel! Resoluut haalt ze haar pinpas uit haar portemonnee. Dit hoeft dan ook niet betaald te worden uit haar geheime potje.

Ze huppelt bijna de winkel uit. Ze voelt zich als een kind zo blij.

Thuisgekomen verkleedt Helga zich en ze trekt het nette blouseje weer aan. Als ze zorgvuldig haar lippen stift, ontmoet

ze in de spiegel een paar stralende ogen en ziet ze rode blosjes op haar wangen. Verbaasd staart ze terug. Wie is die levenslustige vrouw in de spiegel? Die was toch allang vertrokken?

Ze legt haar handen op haar wangen. Ze gloeien. Een traan drupt langs haar neus. ‘Gek mens,’ scheldt ze zachtjes.

Met een vers kopje thee zit ze aan de keukentafel. Voor haar staat haar cadeau. Lang kijkt ze ernaar, blazend in de hete thee. Dan trekt ze het pakje langzaam naar zich toe. ‘Van harte gefeliciteerd, Helga,’ zegt ze. ‘Nog vele jaren in gezondheid en geluk!’ Het voelt goed en kinderachtig tegelijk. Maakt niet uit, denkt ze, ik voel me er prettig bij.

Ze peutert met zorg de plakbandjes los en vouwt het inpakpapier netjes op tot een klein vierkantje, dan tilt ze de camera voorzichtig uit de verpakking. Hij weegt bijna niets en past met gemak in haar jaszak of handtas. Langzaam van haar thee drinkend leest ze de handleiding door. In de auto-stand zijn de opnames bijna altijd op z’n minst behoorlijk te noemen, maar bij handmatige instellingen zijn de resultaten vaak beter. Als je weet wat je doet natuurlijk, denkt Helga. Ze start de computer op en reserveert bij de bibliotheek het boek *Digitale fotografie voor Dummies*.

In de tuin, waar de narcissen bloeien en verschillende bomen en struiken hun bloesems laten zien, maakt ze haar eerste foto’s. Verschillende keren loopt ze heen en weer om de resultaten op de computer te bekijken.

‘Prachtig,’ fluistert ze bij een bijzonder goed gelukte opname van een prunustak vol roze bloesem. Ze plaatst het geheugenkaartje terug in de camera.

Op het moment dat ze langs de klok loopt, begint die net te slaan. Zes uur! Volgens afspraak eten ze om kwart voor zes. Voor het eerst is Helga blij dat Piet tegenwoordig bijna altijd te laat is. Vliegenvlug bakt ze de aardappelen op, de gehaktballetjes warmt ze op in de magnetron. Ondertussen maakt ze de

ijsbergsla aan. Borden op tafel, vla in schaaltjes. Precies wanneer Helga de gebruikte spulletjes in de vaatwasser zet, komt Piet binnen.

‘Dag wijfie! Nee, die vaatwasser kan wel even wachten, hoor. Ik wil nu eerst een zoen van je.’

‘Dag Piet.’ Met het mes waarmee ze de sla heeft gesneden nog in haar handen kust ze Piet terug. Daarna schuift ze het onmerkbaar zuchtend in de vaatwasser.

‘Kunnen we nu eten?’ vraagt hij.

‘Ja, natuurlijk. Het is kwart over zes!’

De stille hint dringt niet tot Piet door. ‘Hebben we er geen patat bij?’

Helga geeft geen antwoord. Hij ziet toch dat ze gebakken aardappels hebben? Terwijl ze een gehaktbal op zijn bord laat rollen, zegt ze: ‘Piet?’ Stom, dat ze zenuwachtig is; haar stem klinkt hoger dan normaal. ‘Piet, ik heb vandaag wat gekocht voor mijn verjaardag.’

‘O?’

‘Een camera! Kijk, daar ligt hij.’ Ze knikt met haar hoofd naar de buffetkast.

‘Geef eens?’

Piet weegt het toestelletje in zijn hand en bekijkt het aan alle kanten. ‘Ziet er goed uit! Kostte wel een lief centje zeker?’

Helga noemt het bedrag.

‘Zo, dat is nogal wat voor zo’n klein dingetje.’

‘Er zijn wel camera’s die hetzelfde kunnen als deze en iets goedkoper zijn, maar die zijn dan gelijk een stuk groter. Deze kan ik zo in mijn jaszak doen.’

‘Handig met die eeuwige wandelingen van je,’ knikt Piet en hij schuift een hap sla naar binnen.

Onderzoekend kijkt Helga haar man aan. Het klonk niet aardig, maar misschien bedoelde hij het niet vervelend. Ze is blij dat Piet het geen probleem lijkt te vinden dat ze deze uitgave heeft gedaan.

Als Piet even later in de krant duikt, ruimt Helga diep in gedachten de vaatwasser in terwijl de koffie ondertussen doorloopt. Met twee dampende mokken komt ze de kamer in, waar Piet inmiddels languit op de bank ligt met de afstandsbediening in zijn hand. Het nieuws is net afgelopen en voor ze de weersverwachtingen heeft gehoord, zapt Piet naar een ander kanaal.

Met een nadrukkelijk gebaar zet ze de koffie neer en zegt: ‘Alsjeblieft.’

‘Dank je,’ mummelt Piet.

Demonstratief pakt ze haar nieuwe camera en ze bestudeert de handleiding, die ze ’s middags slechts vluchtig doorgekeken heeft, van het begin tot het einde. ‘Vind je het geen leuk toestel, Piet?’ vraagt ze.

Piet wendt zijn blik vluchtig van de tv af en zegt: ‘Ja hoor, als jij daar gelukkig mee bent.’ Hij drukt op een knopje van de afstandsbediening en er verschijnen twee woest uitgedoste worstelaars in beeld. Hier blijft hij wel even hangen, weet ze, maar dat hoeft van haar dan weer niet. Ze heeft weleens begrepen dat zappen typisch mannelijk is, met als gevolg dat ze programma’s die ze graag wil zien meestal de volgende dag via Uitzending Gemist bekijkt, want Piet zit op de afstandsbediening als een kip op haar ei. Een voordeel is wel dat de computer nu vrij is.

Zodra ze haar koffie opheeft, verhuist ze naar de hoek van de kamer waar de computerkast staat. De mailbox bevat alleen maar spam en het aangepaste rooster van de vrouwenvereniging. Op internet surft ze rond op zoek naar fotoalbums die haar aanspreken qua prijs en gebruiksgemak om ze te maken. De keus blijkt overweldigend te zijn, en vergelijkingssites zijn het niet altijd met elkaar eens in de beoordelingen van de kwaliteit. Ook sites met fotoproducten komt ze te kust en te keur tegen. Mokken, kalenders, broodtrommels, canvas, tassen, je kunt het zo gek niet bedenken of je kunt er wel een foto op laten drukken.

Wat ze ook tegenkomt zijn verschillende fora voor fotogra-

fen. Ze neust wat rond op zo'n forum, en als ze de foto's ziet die daar voorbijkomen, beseft ze dat ze een echte beginner is. Ze leest de commentaren op de geposte foto's. Op sommige foto's die in haar ogen perfect zijn, komt toch nog heel wat kritiek over de compositie, scherpte of kleuren. Verder worden er veel tips gegeven en vragen beantwoord, daarom slaat ze deze site bij haar favorieten op. Morgen trekt ze er meteen op uit met haar fototoestel!

Ze schrikt op als Piet achter haar langsloopt en moppert: 'Gezellig hoor, de hele avond achter de computer.'

Haar stemming daalt meteen en ze luistert verdrietig hoe hij naar boven sloft. Pas als ze de deur van hun slaapkamer in het slot hoort vallen, heeft ze een weerwoord, maar dat bereikt hem niet.

Wanneer heeft ze hem voor het laatst een weerwoord gegeven dat hem wel bereikte? Jaren geleden! Toen luisterde hij nog weleens naar haar en hield hij meer rekening met wat zij wilde of leuk vond, maar tegenwoordig lijkt haar afkeuring alleen maar reden te zijn om iets juist te gaan doen.

Natuurlijk, ze is een slappeling van de bovenste plank, maar het is wel de verstandigste weg. Als ze commentaar had gegeven, dan had ze het nog weken teruggehoord, en dat is het ook niet waard.

Zal huwelijksgeluk ooit nog voor haar weggelegd zijn?

Beginnend fotografe Helga gaat graag naar het strand. Daar kan ze zich uitleven met haar camera, maar het geeft haar ook een kans om weg te dromen van haar echte leven. Ze is namelijk al een hele tijd niet echt meer gelukkig. Haar man Piet gedraagt zich egocentrisch en ontevreden en legt haar continu zijn wil op.

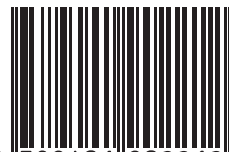
In haar dagdromen is Helga vrij en ongebonden. Maar als ze denkt aan wat daarvoor nodig is – een scheiding, of zelfs Piets overlijden – realiseert ze zich met een schok hoe ver die gedachte gaat. Ze heeft op het strand een schelp gevonden die vanbuiten zwart is en vanbinnen parelmoer. Ze besluit zich erop toe te leggen om ook in haar leven de parelmoerglans weer naar boven te brengen.

Simone Foekens verwierf bekendheid als kinderboekenauteur en maakte haar debuut als romanauteur met *Ster van hoop*. Met *Glinsterzwart* bewijst ze opnieuw haar vertelkracht voor volwassenen.

Z&K

ISBN 978 94 0190 221 2 NUR 344

9 789401 902212

www.romanserie.nl